

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У. 7470/12
03.10.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Небојша Црногорац, адвокат из Београда, Кнеза Милоша бр. 101, поднетој против решења Министарства унутрашњих послова, 01 број: 118-1-94/11 од 04.05.2012. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 03.10.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу првом диспозитива, одбијен је захтев АА (ЈМБГ ...), за престанак мировања радног односа и распоређивање на рад у Министарству унутрашњих послова, у складу са решењем Ресора јавне безбедности, број: 112-1812-8/03 од 05.01.2004. године, и ставом другим диспозитива, утврђено је да АА, запосленом у Министарству унутрашњих послова, престаје радни однос у министарству са 01.04.2009. године, због испуњења услова из члана 4. став 1. уговора закљученог између Министарства унутрашњих послова и АА, број: 403-2706-8/03 од 05.01.2004. године, којим су уређена међусобна права и обавезе по основу упућивања

именованог на основне студије на Полицијску академију.

У тужби поднетој Управном суду дана 07.06.2012. године као и поднесцима, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и свих законом прописаних разлога. У тужби истиче да је оспореним решењем донетим у мају 2012. године, по протеку три године након што је тужилац дипломирао на Полицијској академији, поднео захтев за распоређивање, те је уместо решења о распоређивању на одговарајуће радно место добио решење којим му је престао радни однос са 01.04.2009. године. На овај начин тужени орган је повредио закон на штету тужиоца, јер решење не садржи ниједан од законских разлога за престанак радног односа, који су као могући прописани чланом 126. Закона о државним службеницима, чланом 176. Закона о раду, чланом 167. Закона о полицији, а што представља злоупотребу и у континуитету кршења основних људских права тужиоца. Такође, тужени орган противзаконито, несавесно и супротно уговору, утврђује да је тужиоцу престао радни однос пре три године (ретроактивно). Даље истиче, да је наступила апсолутна застарелост по изричитој одредби члана 184. Закона о раду, по којој је тужени могао решење донети у року од три месеца, односно у року од 6 месеци од дана наступања чињенице која је основ за давање отказа. Посебно истиче да у поступку није ни утврђивана чињеница да ли постоји оправдан разлог због чега тужилац није испоштовао уговор, тако да је и у овом делу оспорено решење незаконито. Тужилац уопште није позван ради давања било какве изјаве у поступку па му није омогућено да изнесе чињенице од којих зависи доношење законите одлуке. Предлаже да суд донесе пресуду којом поништава оспорено решење и предмет враћа туженом органу на поновни поступак и одлучивање, као и обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове за састав тужбе у износу од 39.000,00 динара.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења, које понавља и у одговору на тужбу и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, тужбу одбаци, као и обавезе тужиоца на плаћање трошкова поступка по АТ тарифи.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број

111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреда правила поступка, донео оспорено решење од 04.05.2012. године, налазећи да је то решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права.

Тужени орган је у спроведеном поступку утврдио да је решењем Министарства унутрашњих послова, Ресора јавне безбедности, број: 112-1812-8/03 од 05.01.2004. године, АА примљен са 01.10.2003. године у радни однос у Министарству унутрашњих послова, да је истим решењем именованом одобрено коришћење неплаћеног одсуства почев од 01.10.2003. године, ради упућивања на студије на Полицијску академију, а најкасније до завршетка основних студија, које трају четири године, да му је признато право на мировање права и обавезе из радног односа за време трајања студија, с тим да уколико именовани незаврши основне студије до краја апсолвентског рока или му престане својство студента, престаће му и радни однос у министарству, с тим што су међусобна права и обавезе уговорних страна настала по основу упућивања именованог на основне студије на Полицијску академију, регулисана посебним уговором број 403-2706-8/03 од 05.01.2004. године. Како је, у спроведеном поступку утврђено да је тужилац, уписан школске 2003/2004 године у прву годину основних студија на Криминалистичко-полицијској академији, да је апсолвентски стаж за студенте уписане школске 2003/2004 године почео дана 01.10.2008. године и трајао до 31.03.2009. године, а да је тужилац дипломирао дана 13.10.2009. године, односно након истека апсолвентског стажа, то је, и по оцени суда, правилно тужени орган одлучио као у диспозитиву оспореног решења, када је одбио захтев АА за престанак мировања радног односа и распоређивање на рад у Министарству унутрашњих послова, и утврдио да именованом престаје радни однос у Министарству унутрашњих послова са 31.03.2009. године.

Суд је ценио наводе тужбе па налази да су исти без утицаја на правилност и законитост оспореног решења. Ово са разлога, што је тужилац дипломирао дана 13.10.2009. године, односно након истека апсолвентског стажа, па је оспорено решење донето у складу са одредбом члана 4. став 1. уговора број: 403-2706-8/03 од 05.01.2004. године, којом је прописано да је студент који је примљен на рад у министарство ради упућивања на основне студије на Полицијској академији, а не заврши основне студије до краја апсолвентског рока или му престане својство студента, сагласан да му престане радни однос у министарству, са

којим уговором је тужилац био упознат и исти је прихватио, што је потврдио својеручним потписом. Наиме, тужилац је уписан школске 2003/2004 годину, у прву годину основних студија на Полицијској академији, апсолвентски стаж на Криминалистичко-полицијској академији за студенте уписане те године, почео дана 01.10.2008. године, и трајао до 31.03.2009. године .

Такође, суд налази да су неосновани наводи тужбе који се позивају на апсолутну застарелост по основу одредбе члана 184. Закона о раду, јер се у конкретном случају ради о уговорној обавези тужиоца из члана 4. став 1. уговора закљученог између Министарства унутрашњих послова и тужиоца, број: 403-2706-8/03 од 05.01.2004. године, којим су уређена међусобна права и обавезе по основу упућивања тужиоца на основне студије на Полицијској академији, а не о законским разлозима за престанак радног односа које је тужилац навео у тужби. Из истих разлога су неосновани и наводи тужбе у којим се истиче да је учињена и битна повреда поступка, јер тужилац није саслушан у спроведеном поступку па му је на тај начин онемогућено да се изјасни о постојању оправданих разлога из члана 5. уговора, а што је било од утицаја на доношење законитог решења. Такође, не стоје ни наводи у тужби да је тужилац био у радном односу до дана доношења оспореног решења, односно до 04.05.2012. године. Ово стога, јер је решење којим је тужиоцу утврђен престанак радног односа декларативног карактера, с обзиром да се у конкретном случају ради о уговорној обавези између тужиоца и Министарства унутрашњих послова, по уговору од 05.01.2004. године, да из акта Криминалистичко-полицијска академија, број 28/107 од 30.10.2009.године, произлази да је тужилац дипломирао дана 13.10.2009. године, односно након истека апсолвентског стажа, те је, правилно и по оцени суда, именованом престао радни однос у Министарству унутрашњих послова са 31.03.2009. године.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима поступка, у ставу другом диспозитива пресуде Управни суд је донео на основу одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима и одредбама чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72//11), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, па имајући у виду да је тужба одбијена, тужиоцу није признато право на накнаду трошкова управног спора.

Такође, суд је одлучујући о захтеву туженог органа да му тужилац надокнади

трошкове управног спора, одлучио као у ставу трећем диспозитива пресуде, јер је захтев за накнаду трошкова управног спора поднело Министарство унутрашњих послова, а не заступник туженог органа Републичко јавно правобранилаштво.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.10.2013. године, III-8 У. 7470/12

Записничар,
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП